

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 26 aprilie - 2 mai 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

RUGĂCIUNE

Te preamăresc, Dumnezeu meu, împreună cu Apostolul Toma, căci am păcătuit precum el cu necredința. Acum însă Te preamăresc și mai mult... Domnul meu și Dumnezeu meu, Dumnezeu meu și totul meu. Pe Tine și pe nimeni altcineva decât numai pe Tine trebuie să Te doresc.

Toma s-a apropiat ca să atingă Rănila Tale Preasfinte. Cândva va veni ziua în care la fel și eu voi putea cu adevărat și în mod vizibil să mă aplec să le sărut. Cât de minunată va fi această zi în care liber de toate, chiar și de cea mai mică impuritate și de păcat, mă voi putea apropia de Dumnezeu-Om care domnește pe scaunul mării! Aceasta va fi o lume minunată, când ispășindu-mi păcatele și greșelile, voi vedea cu proprii mei ochi Fața Ta; când voi putea privi fără nici cea mai mică piedică la gura și la ochii Tăi, îngenunchind și sărutând picioarele Tale, aruncându-mă în brațele Tale plin de bucurie. Singurul prieten adevărat al sufletului meu, pe Tine Doamne, de acum Te doresc, și vreau să Te iubesc, pentru a Te putea iubi și în acele zile de apoi.

Aceasta va fi o zi veșnică, fără sfârșit, atât de diferită de zilele pământești. Acum simt în mine greutatea acestui corp al morții, mii de gânduri mă domină și numai unul dintre acestea este de ajuns, a mă face să fiu lipsit de Cer. În acea zi nu va mai fi nici o posibilitate de a păcătui... Perfect și plăcut feței Tale, mă voi putea bucura de prezența Ta fără frică, înconjurat de îngeri și de arhangheli, și nu mă voi rușina că voi fi văzut.

Chiar dacă încă nu sunt pregătit să Te văd și să Te ating, Dumnezeu meu, cu toate acestea vreau să mă apropii de Tine și să Te doresc a avea ceea ce cu siguranță acum nu pot avea. Amin. (După J. H. Newman)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cristian Ciupleu, Ana Ciocan, Floare Faur și Cristina Todorean**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Semnele dragostei

Nici piatra mormântului, nici ușile încuiate de nenumăratele frici ale bieței existențe umane, nu-L mai pot ține departe de viețile noastre pe Isus cel Înviat. Ba mai mult: poate tocmai acolo unde teroarea e mai mare, ca și în cazul ucenicilor, Dumnezeu este de față pentru a ne oferi pacea prezenței Sale. Într-o astfel de situație, în care discipolii tremură de frica iudeilor, Mântuitorul schimbă complet perspectiva. Nu îi liniștește, nu îi consolează, nici măcar nu vorbește despre sursa fricii lor. E ca și cum aceasta nici măcar nu ar exista sau ar fi doar o himeră a vieții lor trecute. Le spune “Pace vouă” și suflând asupra lor Spiritul Său îi naște la o nouă viață, o viață în care frica, teroarea și moartea nu mai au loc. Atunci când îl plăsmuiește din pământ, Dumnezeu suflă peste Adam pentru a-i da viață. Fiul lui Dumnezeu face același lucru cu ucenicii: suflă peste ei și le dăruiește o nouă viață. Care este consecința imediată? Umbra fricii dispare în fața luminii Celui Înviat și lasă loc bucuriei. Ne spune evanghelia că ucenicii “s-au bucurat văzând pe Domnul”. Este o bucurie similară cu cea a magilor la Betleem, cu cea a ucenicilor de la Emaus, cu cea proprie tuturor creștinilor care l-au întâlnit pe Isus, într-un fel sau altul, în viața lor.

Și mai e un aspect esențial al noii vieți dăruite de Fiul lui Dumnezeu: puterea de a transmite bucuria unei noi existențe și celorlalți, prin iertarea păcatelor. Ucenicii primesc o putere care de-a lungul întregului Vechi Testament, rezulta în mod clar rezervată exclusiv lui Dumnezeu. Vă aduceți aminte de vindecarea slăbănogului, moment în care toți reacționează indignați la cuvintele lui Isus: “Fiule iertate îți sunt păcatele tale”, exclamând: “Cine poate ierta păcatele dacă nu singur Dumnezeu?” Ei bine, în evanghelia de astăzi Isus ne dăruiește o viață nouă și cu aceasta, însăși puterea lui Dumnezeu de a ierta păcatele.

Prin rănilor Celui Înviat, viața divină se revarsă din abundență în viețile noastre, făcându-ne cu adevărat făpturi noi. Sunt răni ce rămân vizibile chiar și pe trupul înviat al Mântuitorului, fiindcă sunt răni-mărturie a iubirii lui Isus pentru noi. Toma le atinge și cade în genunchi exclamând: “Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Noi le “atingem” simbolic, ori de câte ori privim un crucifix sau ori de câte ori citim Sfânta Scriptură, meditând Patima Domnului. Iar “atingându-le” constatăm împlinirea cuvintelor profetului Isaia: “Sion zicea: „Domnul m-a părăsit. Domnul a uitat de mine!” Uită oare o femeie de pruncul ei și de rodul pântecelui ei n-are milă? Chiar dacă o astfel de femeie ar exista, Eu nu te voi uita pe tine niciodată! Iată, te-am însemnat în palmele Mele”.

Semnele rănilor lui Isus sunt adevărata cheazășie a iubirii lui Dumnezeu pentru noi !

PS Claudiu, Episcopul Curiei